

אלו נערות פרק שלישי כתובות

לז.

עין משפט
נר מצוה

נא א ב ג מיי פ"א מהל
גירושין הל' כל כע סמג
עשין ט' טו"ע אה"ע סימן
י' סעיף ה' :

מוסף רש"י

מנצטא גפשה. וממטרא
מוך צהדה ומזמן לה
(בבנות לה). אלא יוצאה
בשן ועין. דלא הוה
ידעת מעיקרא דעמיה
להסתמך לא מיטרחא
ומזדהר לאמיו מוך צהדה
(שם). אנוסה ומפורה.
ישראלית, והי אונס
ממילא הוא ואין לה
מוך (שם). מתהפכת.
ואף יוצאה בשן ועין נמי
ליכא השמא למפך, דכיון
דהיפוך קל הוא לה ואין
צו טורח, מתהפכת היא,
דכל אשה מזנה אינה רואה
להתעבר (שם).

וראיה דס. צו ציוס: דיה שעתה. ולא גזרו זה טומאת מעת לעת
לנמא טהרות שנגעה בהן משעת טבילה עד שעת ראייה דהא אפי'
יאל דס זה מאתמול והעמידוהו כותלי בית הרחם שזהו הטעם של
מעט לעת צננות ישראל הלא דס כעניתי^א כרס צהמה. ואס תאמר
ניקוח שמא משטבלה ענקר ויאל מיד
טומאה למפרע דרצנן היא והיכא
דאיכא למיגזר מעת לעת שלם גזר
מפקדה לפקדה והיכא דלא גזר
מעט לעת לא גזר מפקדה לפקדה:
וצריכה להמתין ג' חדשים. שלא מנשא
להצנין צין זרע הזרע בקדושה לזרע
הזרע שלא בקדושה: רבי יוסי מסיי.

וסבר רבי יהודה בקדושתה קיימא והתניא הגיורת בו' קשה
דהשתא דמדמה גיורת לשבויה א"כ תיקשי ליה מתניתין
גופה דר' יהודה לא משה גיורת לשבויה דתנן ר' יהודה אומר שבויה
שפדית הרי היא בקדושתה משמע דהצנן מודה לתנא קמא ואמר
ר"י דמתני' אחי ליה שפיר דמודה
בגיורת שאין לה קנס דודאי היא
בחזקת צעולה שנצטלה צדוד שלא
היה דעתה להתגיר ואפילו אם היה
דעתה להתגיר משהיתה בת שלם
שנים ויוס אחד מ"מ לא מנטרא
נפשה כיון דאינה ראויה להתעבר
אלא מהך דלריכה להמתין שלשה
חדשים אף על גב דדעתה לאיגורי
ומנטרא נפשה אפילו הכי קאמר
לריכה להמתין ג' חדשים דאי אפשר
לשמור עלמה מן העובדי כוכבים
כ"ש שבויה שהיא מסורה צידם:
רבי יהודה אומר דיה שעתה.
פירש הקונטרס כיון דליכא
מעט לעת מפקדה לפקדה נמי לא
גזר רצנן ורבי יוסי דקאמר וממטרא
מעט לעת לאו דוקא מעט לעת
אלא כלומר צרות מעט לעת מטמאה
משנתגיירה: **שבויה מנצרא**
נפשה. וא"ת והא צקונה נמי מיירי
דלא מנטרא נפשה דהא אינה יודעת
לשמור עלמה וקאמר ר"י דבקדושתה
קיימא דקתני צמתני ימירה מצת ג'
שנים ויוס אחד וי"ל דקטנה לגמרי
אינה מוסרת עלמה לציאה וכשהיא
מוסרת עלמה לציאה קתה היא צת
דעת ויודעת לשמור עלמה:
צריכות להמתין שלשה חדשים
דברי ר' יהודה. משמע
דאפי' צקונה שאינה ראויה להתעבר
קאמר רבי יהודה דלריכה להמתין
מדקאמר ימירות מצנות ג' ויוס אחד
דגזר קטנה אטו גדולה וקשה לר"י
ולרבינו תם דתניא צהחולץ (בבמות דף
ע"ג: ט) הרי שהיתה רדופה לילך לבית
אביה או קטנה כו' לריכה להמתין ג'
חדשים דברי ר"מ ר' יהודה מתיר
ליארם ולינשא מיד אלמא לא גזר רבי
יהודה קטנה אטו גדולה וכ"ת דוקא
בגיורת ומשחררת ושבויה גזר טפי

לקמיה מפרש טעמא: **צריכות**
להמתין. ואף על פי שקטנה אינה
מתעברת גיורה קטנה אטו גדולה:
משמש צמון. ונמנת מוך לאחר
צעולה ושואבת הזרע: **מנטרא**
נפשה. ומזמנת לה מוך: **דלא ידעה**
היכא ממטו לה. שצאים למוכרה
וסברה דלמא ממטו לה לגבי ישראל
ופרקו לה ומנטרא נפשה לשמש צמון:
אלא יוצאה בשן ועין. שפחה שקיימא
לדוניה את עיניה ויאלה לחירות מנח
הוה ידעה מעיקרא דמיפוק לחירות
דמנטרא נפשה לזמן מוך לשמושה: **כל**
ממילא. מידי דליכא לאחדורי ציה
מעיקרא דמיפוק לחירות מודה רבי
יוסי: **הוי אנוסה דממילא.** דלא הוה
ידעה דליסקיק צה הכי ומזמן לה
מוך: **מתהפכת.** שיאל הזרע ולא
יקלטו והא אפילו צמדי דממילא
נלו למיעבד וכולן עושות כן: **משום**
דאיכא איבוד נשמה. יש כאן עונש
חמור ודיו צכך אס ענשתו לאצד
נשמה ליהרג: **אימא לא.** אין זה
עונש ימירה וליעציד ציה תרמי:
דלא חמיר איסוריה. לא עבר עבירה
חמורה ודיו שתענשו עונש אחד:
לא

א) יבמות לה. וכל הסוגיא
ע"ש. ט) אלו ליה מוכן וכן
נראה מפירש"י דליתא.
א) נשם אימא אביי. ד) צ"ק
פג: מסות ד. ג: [לעיל]
לב: ט) [לעיל ג: וש"י].
ו) כ"ס"א: גייה, ו) כ"ס"א:
לזרע הגויס, ח) נשם מב, ט)
ט) דלא גרמין כ"ל
כ"ל, י) נשיך לעיל
נמשנה לו: ט) דף כט.
ד"ה ועל אשת, ט) ג' ו'
שיך שס, ט) ולה. ד"ה
רבנא.

תורה אור השלם

1. ובי יצאו אנשים ונגפו
אשה הרה ויצאו ילדיה
ולא ידעה אסון ענשו
יצאש באשר ישיית עליו
בעל האשה ונתן
בפוליס: שמות כא כב
2. וקחה אם בן הבית
הרשע והפילו השפט
והקדוהו לפניו כדי רשעתו
במקסרי: דברים כה ב

גליון הש"ס

רש"י ד"ה דיה שעתה
ובו' לא גזר מפקדה
לפקדה. כדליתא צהדה לו
ע"כ:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א) נמי ר' יוסי אומר
הרי הוא בכל הנשים ע"י
גדה דף לו ע"כ תודה'
ליכא שהוה וכו' והאסון
מהר"ב פ' לא ציני צ"ס
החדשים צהחומיו:

כדי להצנין צין זרע שזרע בקדושה לשזרע שלא בקדושה זה אין נראה דהא לרצא דמפרש התם לעיל^א טעם דלריכות להמתין גיורה שמא
ישא אחותו מאציו ויבס אשת אחיו מן אמו כו' טפי אית לן למיגזר צקונה צת ישראל דאכל צגיורת אלז בגיורת
ושבויה ומשחררת לא שייך שמא ישא אחותו מאציו ועוד דשמואל אית ליה סברא איפכא מדר' יהודה דהא שמואל קאמר צ"ס ד' אחין
(שם דף לו: ט) דכולן צריכות להמתין ג' חדשים חוץ מגיורת ומשחררת קטנה אלז קטנה צת ישראל צהמתין אלמא צקונה צת ישראל
גזר קטנה אטו גדולה וצגיורת ומשחררת לא גזר והיינו איפכא מדרבי יהודה ועוד לשמואל צשלמא צקונה צת ישראל סבר כ"מ אלז
צגיורת כמאן לא צריכי יהודה ולא כר' יוסי דלרבי יהודה צין קטנה צין גדולה צריכה להמתין ולרבי יוסי אפי' גדולה אינה צריכה להמתין
ומיחו למאי דמוקי להך דהכא צשרארה שנצטלה אחי שפיר כר' יהודה ומינין למימר דדוקא צגראוה שנצטלה קאמר ר' יהודה דגורי' קטנה
אטו גדולה אלז אותה שאינה דואי צעולה לא ולפי לשון אחרון דהתם לא קשה כלל אע"ג דשמואל איפכא מדרבי יהודה כיון דאין הטעם
משום י' דגורין קטנה אטו גדולה דלפילו צגדולה נמי שרי לפי שמתהפכת ואורי' דכ"ס פ' ד' אחין (ג"ו ע"ג לה). מייתי הך צביתא דהכא
ול"ג צה ימירות מצנות ג' ויוס אחד וצתוספתא נמי ל"ג ליה ולפי זה ניחא דמיירי צגדולה אלז צקטנה מודה דאין צריכה להמתין
דקאמר צביתא דרדופה ושהתא שמואל צגיורת כר' יהודה וצבת ישראל כרבי מאיר ואפשר דבגיורת קטנה מודה ר' מאיר דאין צריכה
להמתין וללשון אחרון דהתם דלמר שמואל כולן צריכות להמתין חוץ מגיורת ומשחררת גדולה וקטנה צת ישראל אינה צריכה להמתין צנות
משום דזנות דקטנה לא שכיח אלז צנשוואין גזר קטנה אטו גדולה וסבר צגיורת כרבי יוסי וצבת ישראל כ"מ דגזר קטנה אטו גדולה
וס"ל דדוקא צנשוואין גזר ר"מ ושמא צנשוואין מודה ר' יוסי לר"מ ומיחו צנות דואי פליג דהא שרי אנוסה ומפוחה אפילו גדולה ואית
דגרסי צביתא דרדופה ר' יוסי צמקוס ר' יהודה ושס פירשו: **א**י הכי מ"ג דר' יוסי. תימה לר"י דמשמע דמשום דלוקומנא צגראוה
שנצטלה הוא דקשיא ליה מאי טעמא צלאו הכי נמי תיקשי ליה צביתא דרבי יוסי דמייתי לקמן דלנוסה ומפוחה ולפי סוגיא נראה דזה
המקשה ענמו הוא דמייתי לה ומיחו י"ס דגרסי צסמוך א"ל אצי צשלמא גיורת כיון דדעתה לאיגורי כו' ולפי גירסא זו אחי שפיר שזה
המקשה לא ידע צביתא דמייתי לקמן דאצי הוא דמייתי לה וכן הוא גירסא צשילהי ד' אחין (ג"ו ע"ג):

אמר רבה קסבר רבי יוסי בו. אליבא דרבי יוחנן משני דלדידיה דמפרש טעמא דר' יהודה שלא יהא חוטא נשכר לא קשיא מידי
ומיחו רבה לא קאמר אלז דלמא: **אשה** מזנה מתהפכת. ומהשתא לא קשה אנוסה ומפוחה ומיחו יוצאה בשן ועין מודה
רבי יוסי דלריכה להמתין לדותה למה תהפך: **הבא** ע"ב בתו. למאי דמוקי מתני' צפרק צן סורר (פסחים דף ע"ג: ט) צמפוחה
צריך לאוקמה צצבא עליה וצגרה כדפרישית לעיל: **ויעל** בת אשתו. הוה מצי למייתי אשת אציו וכלתו דהא שחיב נמי עריות דעל
די קדושין אלז תנא ושייר: **הדא** במלקות ומזמן. לעיל^א פירשתי למה לא יליף רשע רשע תימה דצריש החובל (צ"ק דף ע"ג: ט) פריך הא
מיציעי ליה קרא דלא תקחו כופר דלא תשקול מיניה ממונא ותקטליה ומשני ההוא מכדי רשעתו נפקא הוה ליה למימר ההוא מלא יהיה
אסון נפקא דכדי רשעתו אמת למלקות ומזמן וי"ל דהתם טעי כי היכי דטעי הכא מעיקרא לומר דמכדי רשעתו נפקא מיתה ומזמן ויהא
דלא פריך האי צמלקות ומזמן כמיז לא חש להקשות משום דהוי מצי לשנויי מלא יהיה אסון נפקא אי נמי לסימנא צעלמא נקטיה התם:

ומלא